

L'altre dia, reunits uns quants matrimonis, sense altre objectiu que mantenir un contacte d'amistat i relació, i que mantenim unes quantes vegades durant l'any d'una manera molt cordial i satisfacció de tots, es va promoure una discussió molt interessant i alligadora, almenys des del meu punt de vista.

Com aquell que fa una encuesta, informal i d'esta per casa, una que hi assistia per primera vegada i d'una manera molt correcta i amb molta agudesia i altesa meres, va començar a preguntar a algun dels assistents si era partidari de la monarquia o bé de la república. Abans que tot, ella ja es va manifestar clarament i sense embuts per això últim.

Sense profunditzar massa en l'assumpte, els pocs interrogats, quatre o cinc, van manifestar-se amb tota sinceritat envers una opció o una altra. Però hi va haver dues respostes que em van interessar més que les altres: L'una que va afirmar de manera categòrica, al meu entendre massa content, en dir que català, potser volia dir: catalanista i monàrquic, no podia ser. Al meu pobre parer, afirmació ben gratuïta. Crec que es pot ser un bon català i qualsevol de les dues coses.

Una altra de les intervencions, la vereig trobar molt encertada, i pel meu entendre em fa l'efecte que si es pogués investigar lliurement, avui serien molts els que s'hi adheririen. Vagi per en davant que l'interrogat era una persona d'una cultura per sobre la corrent. Va venir a dir això següent: Jo potser per les meves ocupa-

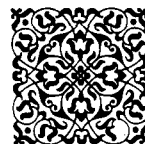
cions, per la meua edat, pel temps que ens ha tocat viure (té uns quaranta anys, o potser menys) no me l'he plantejat seriosament aquest assumpte. I continuà: Ara bé, jo crec, i estic satisfet fins ara de la manera que els governants i en primer lloc el Rei, enfoquen aquest període del post-franquisme, i estic convençut que sense presses ni extremismes, tots els que volen participar d'una manera directa que la nostra patria en general i la nostra terra en particular, vagin per camins de normalitat i per contribuir a la major convivència entre tots, i així fer una societat més estable, més d'acord amb els temps que correm, no solament crec que no hi haurien de posar traves, sino fins i tot ajudar honradament en aquesta missió, avui tan difícil, de possibilitar aquest transit, d'aquest període que acabem de passar, en un altra de més llibertat i normalitat. Tot això, el nostre amic, explicat d'una manera molt ben feta, i que jo, pobre de mí no ser exposar com cal.

L'interrogatori no va continuar, primer perquè es feu tard, i a més la conversació va prendre un caire més general entre tots els assistents.

Però després jo, entre mi, em vaig fer aquesta pregunta: Què hauries contestat tú, si hagués arribat l'ocasió? Sincerament, no ho sé! Si miro a fora de la nostra nació, veiem nacions que amb la monarquia se saben entendre molt bé, altres també amb la república. Enamorat de Catalunya, ja ho he dit abans, crec que amb qualsevol dels dos sistemes podríem anar bé, quedant clar que no crec en el separatisme,

molt fluix de la història d'Espanya, i el poc, o potser ja massa, del que he viscut en, aquesta nació i tenir més aviat un temperament més aviat optimista, sóc en aquest punt molt escèptic. He viscut uns pocs anys d'abans de la distada del 23, a continuació, és obvi, vaig viure aquesta, la pre-república, també aquesta. I així anar seguint: la revolució, el franquisme i fins avui. Els estudiosos, els que han viscut els anys passats, us sembla que els pot ser fàcil prendre partit? Hi ha raons poderoses per decantar-se per un costat o altre? Tu que has tingut la paciència d'arriba fins aquí, què m'aconselleries?

Jo, de veritat, sincerament, sóc del parer del meu amic, abans esmentat.

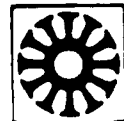

icart

Reparacions
Elèctriques
de l'Automòbil

Bobinatge de
motors

Josep

Icart i Lamarca

Plaça Calvo Sotelo, 7
Telèfon 870 04 20

GRANOLLERS